

A romok olyanok, mint a rózsza

Tudásgyár – az utánpótlás dicsérete, u15-u21

*Az út hol sima, hol meg összekuszálódik. Ilyen a Zóna.
Hihetnék azt is, hogy szeszélyes, pedig minden pillanatban a mi
állapotunk szerint változik.
(Stalker)*

Összeforrott fogalmak, Miskolc – Gyár – Lenin Kohászati Művek – Diósgyőr – acélváros – CSAK A DIÓSGYŐR! – a célváros – vasgyár, széles, kissé szomorú társadalmi jelentésmezőkkel.

Ez egy igen, igen nehéz, nehézipar, mára ipari romok, a város szimbólumai, a városéi, ahol élünk.

A romok, szívem, nem célszerűek / (bár én mondtam ezt is, nem te, bocs), / a romok olyanok, mint a rózsza, / azok romok, azok romok, romok. (KI)

Ha valaki gépen száll fölbe, vagy beüti a Google Earth-be, jó városunk, Miskolc, egy beteg korpusznak tetszik, amelyen tángong egy hatalmas rőt/szürke sebhely. Hívhatjuk kataklizma nyomának vagy traumának is, mindegy, egy osztatlan helyrajzi számon horkoló kétszáz hektár, több tízezer itt dolgozott ember kezenyomával, ami még mindig poszttraumás identitás-sokkban tartja az ittenieket, és még igen messze a gyógyulófél. Itt van a város testén a Zóna, fallal védett rozsdatemető, annak a több mint húszéves, a végtelenségig kifáradt illúziójával, hogy egyszer majd minden, de minden olyan lesz, mint a régi szép időkben, amikor mosolygós gyáristák ezrei váltották a műszakokat. Újra virágozik majd a vöröstéglás kolónia házainak az ablakaiban a muskátli, csinos kismamák tolják a gyárkapuhoz az ikres babakocsikat, újra édes lesz az Avasi keserű, lesz sok munka és egy kis pénz. De nem lett.

A daliás acélváros, a múlt és kísértete, amit először végképp el akarunk törölni, aztán megpróbáltunk átmenteni, átformálni, új nevet adni neki, velünk maradt.

Kerestük az új identitásunkat, megpróbáltunk értelmet találni a nem elviselhetően könnyű miskolci létezésnek, iszonyú erőfeszítésekkel: lett például operánk és kocsonyánk, fiatal filmeseink és gyárfesztiválunk, egy új műutunk, amin épp araszolok, de a *nehéz szürke nappalok* ránk, belénk ragadtak valahogy, minden igyekezet dacára, mi, itteniek még erre kelünk nagyon sok reggel.

Néha van azért valamicske fény, ilyen volt ez a nyár is, amikor 150 diákkorú, a világra fogékony ember járta velünk a Zónát, és hogy az ifjú sztalkerek mit is guberáltak össze, ezt mutatjuk be a következő oldalon.

Azt hittem, átformálom őket, de ők formáltak át engem. Saját képükre és hasonlatosságukra.

Zemplényi Attila

Forrás: Google Earth